

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně: **A. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 29.8.2016 č. j. MPSV-2016/143174-421/1, o **podpoře v nezaměstnanosti**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29.8.2016 č. j. MPSV-2016/143174-421/1 žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo

rozhodnutí Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Ostravě ze dne 1.6.2016 č. j.: SMO-2510/2016-A41, kterým nebyla žalobkyni ode dne 4.4.2016 přiznána podpora v nezaměstnanosti podle ust. § 39 odst. 1 písm. a) a § 41 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů a čl. 2, čl. 3 odst. 1 písm. h) a čl. 11 odst. 1 a odst. 3 písm. e), čl. 61 a čl. 65 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 Sb. o koordinaci systémů sociálního zabezpečení.

Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu. Nesouhlasila se závěrem žalovaného, že z provedeného dokazování ve správním řízení nevyplynulo, že by během posledního zaměstnání ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska měla bydliště ve smyslu Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 v České republice a že nebyl shledán důvod pro aplikaci výjimky podle čl. 65 odst. 5 písm. a) tohoto nařízení a pro zohlednění britských dob pojištění. Ve Velké Británii vykonávala agenturní práce, které jsou vždy pouze sezónní, nestále a nejisté. Jestliže dle žalovaného jsou přeshraniční pracovníci také sezónní zaměstnanci, pak žalobkyně tuto podmínku splňuje, neboť mezi agenturními – sezónními pracemi se vracela do místa bydliště v České republice. Žalovaný neposoudil veškeré dostupné a významné informace k určení bydliště podle prvků uvedených v čl. 11 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 987/2009. Podle žalobkyně žalovaný nesprávně vyhodnotil její námitku, že v čl. 11 odst. 1 nařízení č. 987/2009 není dáno, že se kritéria k určení bydliště dané osoby posuzují pouze v době během posledního zaměstnání, neboť pod písm. i) je uvedeno, že instituce stanoví vzájemnou dohodou střed zájmů dotyčné osoby na základě povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy. Je proto nutné hodnotit její činnost na území České republiky. Jestliže žalovaný uvedl, že v Británii pobývala delší dobu než v České republice, pak žalobkyně namítala, že v České republice žije od svého narození, má české občanství i trvalé bydliště. Nesouhlasí s posouzením charakteru práce vykonávané ve Velké Británii, považuje tuto práci za nestálou a nestabilní, šlo o práce agenturní, které jsou vždy nestálé a nejisté. V porovnání s tím v České republice měla práci dlouhodobou, každodenní v hlavním pracovním poměru. Pakliže žalovaný posoudil fakt, že žalobkyně žila v Británii se svým manželem s odůvodněním, že se jedná o kritérium rodinné situace, žalobkyně namítala, že kritérium rodinné situace se vztahuje zejména k úzké rodině a že se vdala v červenci 2015. Po zbylou dobu byla svobodná a bezdětná a neměla žádnou rodinu v Británii, její úzkou rodinou mohou být bráni rodiče a zbytek rodinných příslušníků. Žalobkyně dále nesouhlasila s tvrzením žalovaného, že o dávky v nezaměstnanosti měla požádat v Británii, jelikož ve Velké Británii nehledala novou práci. Po ukončení práce se po třech dnech vrátila zpět do České republiky a za této situace jí není známo, zda by ji jakýkoliv pracovní úřad v Evropské unii zaregistroval. Závěrem své žaloby žalobkyně dodala, že v České republice byla vícekrát, než mohla doložit. Za poslední tři roky vykonala tři návštěvy České republiky každý rok a během posledního zaměstnání od dubna 2015 do dubna 2016 se do České republiky vrátila čtyřikrát.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 29.8.2016 č. j. MPSV-2016/143174-421/1, správním spisem Úřadu práce ČR, krajská pobočka v Ostravě, kontaktní pracoviště Frýdek-Místek sp. zn. Pvn-1846/2016-FMA-2, fotokopii cestovních dokladů předložených žalobkyní, jakož i oddacím listem ze dne 18.7.2015 a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud dle ust. § 65 a následujících soudního řádu správního (s.ř.s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Z obsahu správního spisu Úřadu práce ČR, krajské pobočky v Ostravě, krajský soud zjistil následující skutečnosti:

- dne 4.4.2016 podala žalobkyně u správního orgánu I. stupně žádost o zprostředkování zaměstnání a zároveň i žádost o podporu v nezaměstnanosti. V žádosti o podporu v nezaměstnanosti uvedla, že v posledních dvou letech před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání konala výdělečnou činnost „zahraničí (Anglie) Boots od května 2015 do 28.3.2016 a OHL od června 2013 do 18.7.2015“. Jako další zaměstnání nebo jiné výdělečné činnosti uvedla žalobkyně „zahraničí (Anglie)“;

- z „dotazníku pro zpětné určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení EU pro období pobytu a výkonu výdělečné činnosti v zahraničí“ vyplněného žalobkyní dne 4.4.2016, že žalobkyně v něm uvedla místo trvalého pobytu Česká republika, R. X, P., kde pobývá na základě vlastnictví nemovitosti z důvodu návratu do státu původu. Ve zjišťovaném období se od října 2011 do 31.3.2016 zdržovala v Británii na základě nájemní smlouvy sjednané v říjnu 2011 na dobu neurčitou. Ve zjišťovaném období s ní pobýval v Británii manžel, jiní rodinní příslušníci byli v České republice. Do zahraničí odjela za prací, do České republiky se vracela třikrát až čtyřikrát ročně, nejčastěji za účelem návštěvy své rodiny a své země. Během pobytu v zahraničí považovala za stát bydliště Českou republiku a jako vazby k tomuto státu uvedla bankovní účty, rodinu, přátele, byt, stále trvalé bydliště v České republice. Žalobkyně v dotazníku dále uvedla, že její zaměstnání v Británii od roku 2012 do 28.3.2016 bylo uzavřeno na dobu určitou a že od roku 2011 do roku 2016 byla daňovým rezidentem v Británii;

- ze záznamu z jednání ze dne 2.5.2016, že žalobkyně při něm správnímu orgánu I. stupně uvedla, že kromě kopie letenek za rok 2014 – jeden návrat, 2015 – 2 návraty a 2016 – 1 návrat, nemá žádné jiné doklady, kterými by prokázala zachování bydliště v České republice během svého pobytu a zaměstnání v Anglii. Dále uvedla, že jezdila autem, ale tuto skutečnost nemá jak prokázat. V dalším záznamu z jednání sepsaného téhož dne je uvedeno, že žalobkyně prohlásila, že pracovní poměr ve Velké Británii má ukončen k datu 28.3.2016 a téhož dne v kanceláři agentury AM2PM požádala o ukončení pracovního poměru a vydání dokladu P45. Doklad o ukončení pracovního poměru ani doklad P45 jí však dosud doručen nebyl;

- dne 19.5.2016 učinila žalobkyně na Úřad práce elektronické podání, v němž uvedla, že ve Velké Británii byla již jednou a po návratu zpět do České republiky v roce 2008 po ní Úřad práce požadoval pouze dokumenty P45 a formulář E301. Žádné dokazování a dokladování letenek zpětně nebylo zapotřebí. Protože její bydliště bylo v České republice a ukončila pracovní poměr v Británii z důvodu stěhování zpět do České republiky, nemá nárok na žádost o dávky v Británii, ale pouze v zemi svého bydliště, tj. v České republice. Zákon nenařizuje, že občan Evropské unie při návratu z ciziny musí prokazovat četnost návštěv svého bydliště při žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Žalobkyně dále uvedla, že návštěvnost rodné země je omezena ze strany zaměstnavatele a dále konstatovala, že její trvalé bydliště je v České republice a národnost pouze česká od narození, že v Británii bydlela pouze v podnájmu, nevlastnila žádnou nemovitost, první podnájem byl na dobu určitou šest měsíců, druhý podnájem na dobu určitou šest měsíců a poté s měsíčním prodlužováním nájmu. Během pobytu v zahraničí měla v České republice jak celou svou rodinu, přátele, se kterými byla neustále v kontaktu, tak i lékaře, měla v České republice stále bankovní účet a místem konání svatby byla vybrána v roce 2015 Česká republika. Stále se o Českou republiku zajímá a pravidelně jí navštěvovala – v roce 2012 dvakrát, 2013 dvakrát, 2013 třikrát, 2014 třikrát, 2015 třikrát a 2016 dvakrát;

- v dalším podání žalobkyně ze dne 20.5.2016, že v něm žalobkyně Úřadu práce sdělila, že v Británii pracovní poměr ukončila z důvodu návratu do své vlasti a vrátila se po třech dnech domů, aby se mohla zaregistrovat na Úřadu práce, musí tam bydlet;

- součástí správního spisu správního orgánu I. stupně jsou doklady doložené žalobkyní a to reklamační list ze dne 18.4.2013, opravný list ze dne 2.4.2013, jízdenka Katowice – Ostrava na den 16.1.2015, jízdenka Ostrava – Katowice na den 1.2.2016, letenky, resp. rezervace letu za rok 2012 na dny 27.6. a 16.12., za rok 2013 na den 3.7., za rok 2014 na den 19.7. a za rok 2015 na dny 16.1. a 25.4;

- dne 6.6.2016 vydal Úřad práce ČR, krajská pobočka v Ostravě rozhodnutí, kterým podle ust. § 39 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů a čl. 2, čl. 3 odst. 1 písm. h) a čl. 11 odst. 1 a odst. 3 písm. e) (ES) č. 883/2004 o koordinaci systému sociálního zabezpečení žalobkyní, nepřiznal podporu v nezaměstnanosti;

- dne 21.6.2016 podala žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, o kterém jak shora uvedeno, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

Z účastnické výpovědi žalobkyně krajský soud zjistil, že ve Velké Británii pobývala v letech 2011 až do konce března 2016, předtím žila výhradně v České

republiky. Pokud do dotazníku Úřadu práce ČR uvedla, že pouze čtyři roky žila v České republice, stalo se tak omylem, resp. nepochopila smysl této otázky. Před rokem 2011 byla ve Velké Británii dvakrát na studijním pobytu, kdy měla zajištěno ubytování v domluvené rodině a cílem bylo osvojení si anglického jazyka. Za dobu pobytu v Anglii byla v kontaktu s určitou agenturou, která jí zprostředkovala výkon práce ve skladech, jednalo se o příjem materiálů, zboží do skladu a jeho výdej, balení apod. Pracovní poměr měla uzavřen se třemi agenturami, které jí zajišťovaly pracovní činnost. Mzdu jí vyplácel ten, pro koho práce konala, tj. příslušný sklad. Z příjmu byla odváděna daň, včetně pojištění na sociální účely příslušnému orgánu sociálního pojištění Velké Británie. Její návštěvy České republiky za celou dobu pobytu byly častější, než jaké byla schopna prokázat v průběhu správního řízení a byly realizovány třikrát až čtyřikrát ročně. Navštěvovala svou matku, u které během návštěv přebývala v jejím bytě a rovněž navštěvovala své známé. Ve Velké Británii žila v nájemním bytě opakovaně na dobu určitou půl roku a nakonec se jednalo o nájem na dobu neurčitou. Svého nynějšího manžela žalobkyně poznala v Anglii a společně bydleli po dobu asi čtyř let před jejím návratem do České republiky. V současné době její manžel s ní žije společně v České republice. Pracovní poměr v Anglii ukončila tři dny před návratem do České republiky a na příslušný orgán Velké Británie žádnou žádost o přiznání podpory v nezaměstnanosti nepodala, měla za to, že podmínkou nároku na tuto podporu je to, že by tam musela nadále bydlet, resp. žádat o zprostředkování zaměstnání. Žalobkyně odkázala na čl. 65 Nařízení č. 883/2004, na základě kterého nárokovala podporu v nezaměstnanosti v České republice a nežádala o ní ve Velké Británii.

Spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo v projednávané věci posouzení nároku žalobkyně na podporu v nezaměstnanosti. Tento nárok je upraven v ust. § 39 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, dle kterého nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který

- a) získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v déle alespoň 12 měsíců; překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou,
- b) požádal krajskou pobočku Úřadu práce, u které je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti a
- c) ke dni, k němuž má být podpora v nezaměstnanosti přiznána, není poživitelem starobního důchodu.

V případě migrujících zaměstnanců Evropské unie jsou tyto dávky upraveny Nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29.4.2004. V čl. 61 tohoto nařízení je zakotveno pravidlo sčítání dob pojištění získaných v jiných členských státech. Základním pravidlem tohoto nařízení je, že migrující pracovníci spadají pod sociální systém toho státu, na jehož území pracují. Výjimku z tohoto pravidla obsahuje čl. 65, podle něhož migrující pracovníci mohou požádat o přiznání

a vyplácení dávek v nezaměstnanosti v tom státě, ve kterém nepracovali, pokud si v tomto členském státě zachovali bydliště. Podle čl. 65 odst. 2 „nezaměstnaná osoba, která měla během svého posledního zaměstnání nebo své samostatné výdělečné činnosti bydliště v jiném členském státě, než v příslušném členském státě a bydlí v něm i nadále nebo se do něj vrací, musí být k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém má bydliště. Aniž je dotčen čl. 64, doplňkově může být nezaměstnaná osoba k dispozici službám zaměstnanosti členského státu, ve kterém naposledy vykonávala činnost jako zaměstnanec nebo osoba samostatně výdělečně činná. Nezaměstnaná osoba, která není příhraničním pracovníkem a která se nevrací do členského státu, v němž má bydliště, musí být k dispozici službám zaměstnanosti v členském státě, jehož právní předpisy se na ni naposledy vztahovaly“.

Podle čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení č. 883/2004 „nezaměstnaná osoba uvedená v první a druhé větě odst. 2 pobírá dávky podle právních předpisů členského státu svého bydliště, jako by se na ni tyto předpisy vztahovaly během její poslední činnosti jako zaměstnance nebo osoby samostatně výdělečně činné. Tyto dávky poskytuje instituce místa bydliště“.

Podle čl. 1 písm. j) téhož nařízení se „bydlištěm“ rozumí obvyklé bydliště. Kritérium pro posuzování pojmu „bydliště“ obsahuje čl. 11 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16.9.2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k Nařízení (ES) č. 883/2004, který uvádí: „Pokud existují rozdílná stanoviska institucí dvou nebo více členských států, pokud jde o určení bydliště osoby, na kterou se vztahuje základní nařízení, stanoví instituce vzájemnou dohodou střet zájmu dotčené osoby, a to na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou zahrnout podle okolností:

- a) délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států;
- b) osobní situaci dané osoby včetně:
 - i) povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy,
 - ii) rodinná situace dané osoby a jejich rodinných vazeb,
 - iii) vykonávání jakýchkoliv nevýdělečných činností,
 - iv) v případě studentů zdroje jejich příjmů,
 - v) situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé,
 - vi) členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta“.

Podle čl. 11 odst. 2 téhož nařízení platí, že „pokud různá kritéria založená na příslušných skutečnostech, jak je uvedeno v odst. 1, neumožní dotčeným institucím

dosažení dohody, považuje se pro stanovení jejího skutečného místa bydliště za rozhodující záměr dotyčné osoby, jak se jeví z těchto skutečností a okolností, zejména pak z důvodů, které vedly dotyčnou osobu k tomu, aby se přestěhovala“.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s.) a k jednotlivým žalobním námitkám uvádí následující:

- podle žalobkyně vykonávané agenturní práce, resp. práce přes tyto agentury byly práce sezónní, nestále a nejisté. Podle žalovaného jsou přeshraniční pracovníci také sezónní zaměstnanci a tuto podmínku žalobkyně splňuje. Nárok na dávky v nezaměstnanosti podle shora citovaného čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení č. 883/2004 mají možnost uplatňovat tzv. přeshraniční pracovníci, kdy se jedná o specifický nárok, který může získat pouze osoba splňující podmínky statusu přeshraničního pracovníka. Jak již uvedl žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, kategorii přeshraničních pracovníků lze rozdělit na příhraniční pracovníky, kteří v jednom členském státě pracují a v jiném bydlí a minimálně jednou týdně se vrací do členského státu bydliště. Jedná se o osoby, které bydlí v příhraniční oblasti a každý den při cestě zaměstnání překračují státní hranici. Další kategorií jsou atypičtí přeshraniční pracovníci, kteří sice nesplňují charakteristiku přeshraničního pracovníka, vracejí se např. do státu bydliště jednou měsíčně, nicméně po dobu svého posledního zaměstnání měli bydliště v jiném členském státě. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu i z výpovědi žalobkyně samotné, byla zaměstnána ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska v období let 2011 až 2016. Do České republiky se dle své výpovědi měla vracet tři až čtyřikrát ročně. Při ústním jednání krajského soudu žalobkyně uvedla, že vykonávala skladové práce pro firmy doporučené agenturami, nešlo tedy o práce sezónního charakteru;

- s odkazem na Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 987/2009, čl. 11 žalobkyně namítala, že k určení bydliště dané osoby je zapotřebí posoudit veškeré dostupné a významné informace, které mohou zahrnovat prvky v tomto ustanovení výjmenované. Nejsou to tedy jediné informace pro určení bydliště. Žalovaný přitom neposoudil pro své rozhodnutí takové informace jako je stabilita trvalého pobytu, státní příslušnost a občanství v České republice beze změn po dobu let 1982 až 2016, to, ke kterému státu se osoby hlásí a považují za bydliště a domov a celkové započtené doby pojištění pro potřeby důchodu, což u žalobkyně byla Česká republika. Žalovaný také nezohlednil důvody práce žalobkyně v zahraničí – zlepšení anglického jazyka. Ani s touto žalobní námitkou nelze souhlasit. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí se podrobně zabýval, jak pojmem bydliště ve smyslu definice uvedené v čl. 1 písm. j) Nařízení č. 883/2004 a s odkazem na judikaturu Soudního dvora Evropské unie se zabýval pojmem „obvyklého bydliště“. K posouzení obvyklého bydliště žalobkyně vzal žalovaný v úvahu délku jejího pobytu v Británii, kde byť s přerušením (jednalo se o nejméně tři zaměstnání) bydlela v Británii na základě nájemních smluv po dobu trvající 4,5 roku, v poslední době se svým partnerem, návštěvy v České republice realizovala u své matky, zatímco

kritérium rodinné situace se vztahuje k rodinným příslušníkům uvedeným v čl. 1 písm. i) bodu 2 Nařízení č. 883/2004, jimiž jsou manžel nebo manželka, nezletilé děti a nezaopatřené děti. Žalovaný tedy dostatečně přihlédl ke všem kritériím uvedeným v čl. 11 Nařízení č. 987/2009, mezi něž však nelze zahrnout žalobkyní namítaný trvalý pobyt, státní příslušnost či občanství představující její vazby k České republice, na něž je však nutno pohlížet a hodnotit je ve vztahu k výše uvedeným kritériím. Na tomto hodnocení dle názoru krajského soudu nemůže nic změnit to, že žalobkyně před odchodem do Velké Británie pobývala v České republice po celou dobu a nikoliv po dobu čtyř let, jak omylem uvedla do dotazníku správního orgánu I. stupně. Na posouzení „obvyklého bydliště“ nemůže mít rovněž vliv celková započtená doba důchodového pojištění v České republice;

- žalobkyně žalovanému vytýkala, že nezohlednil její námitku, že v čl. 11 odst. 1 Nařízení č. 987/2009 není dáno, že se kritéria k určení bydliště dané osoby posuzují pouze v době během posledního zaměstnání, když je v něm uvedeno, že instituce stanoví vzájemnou dohodou střet zájmu dotyčné osoby na základě povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností a ne pouze poslední činnosti, jak poukazuje žalovaný. Podle čl. 11 Nařízení č. 987/2009 upravujícího prvky pro určení bydliště patří mezi tyto prvky mimo jiné povaha a konkrétní znaky všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stabilita činnosti a doby platnosti každé profesní smlouvy. Doby výkonu posledního zaměstnání je nutno chápat jako období, ve kterém vykonávala žalobkyně zaměstnání a spadala pod správní předpisy jiného státu, než toho, na jehož území podala žádost o podporu v nezaměstnanosti, tj. v České republice. Z poukazovaného čl. 11 prováděcího nařízení není však možno dovodit, že bylo povinností žalovaného posuzovat činnost vykonávanou žalobkyní před jejím odjezdem do zahraničí. Navíc z obsahu správního spisu ani z výpovědi žalobkyně nebylo zjištěno, že souběžně s výkonem práce ve Velké Británii vykonávala také výdělečnou činnost v České republice;

- žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobkyně v Británii pobývala delší dobu než předtím v České republice, zatímco žalobkyně v České republice žije od svého narození, má české občanství, které se nikdy nezměnilo, jakož i trvalé bydliště. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně omylem do dotazníku správního orgánu I. stupně uvedla, že před odchodem do zahraničí pobývala v České republice čtyři roky, nicméně tato skutečnost nemůže mít vliv na přezkoumatelnost či zákonnost samotného rozhodnutí;

- žalobkyně považuje práci v Británii za nestálou a nestabilní, neboť vykonávala pouze agenturní práce, které jsou vždy pouze sezónní, nestále a nejisté. Práce v Británii nebyla stabilní v porovnání s prací v České republice, která byla dlouhodobá a konaná v hlavním pracovním poměru. K této žalobní námitce krajský soud odkazuje na výše uvedené důvody, pro které žalobkyni nelze považovat za tzv. přeshraničního pracovníka, resp. sezónního pracovníka ve smyslu čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení č. 883/2004. V dotazníku žalobkyně uvedla, že výdělečnou činnost

vykonávala od roku 2012 do 28.3.2016 na dobu určitou. U jednání krajského soudu vypověděla, že se jednalo o tři zaměstnání prostřednictvím agentur. Znamená to, že po skončení prvního zaměstnání se nevrátila do České republiky a následně pracovala ve dvou dalších zaměstnáních. Její pracovní podmínky byly tedy zcela odlišné od přeshraničního – sezónního pracovníka;

- žalobkyně nesouhlasila s posouzením žalovaného, že skutečnost, že v Británii žila s manželem, je kritériem rodinné situace. Namítala, že toto kritérium se vztahuje zejména k úzké rodině a že se vdala v červenci 2015, přitom po celou uvedenou dobu byla svobodná a její úzkou rodinou byli rodiče a zbytek rodinných příslušníků. Z oddacího listu krajský soud zjistil, že žalobkyně uzavřela sňatek dne 18.7.2015; znamená to tedy, že v době návratu do České republiky měla manžela 8 měsíců a byl tedy jejím rodinným příslušníkem. Krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že rodiče žalobkyně a ostatní rodinní příslušníci před sňatkem nemohou být považováni za úzkou rodinu a převážit skutečnost, že žalobkyně ve zjišťovaném období žila ve Velké Británii se svým budoucím manželem;

- žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že o dávky v nezaměstnanosti měla požádat ve Velké Británii a před odjezdem se zapsat do evidence uchazečů o zaměstnání a zůstat k dispozici službám zaměstnanosti tohoto státu nejméně 4 týdny poté, co se stala nezaměstnanou. Žalobkyně neměla na žádné dávky v nezaměstnanosti v Británii nárok, jelikož po ukončení práce tam již nebydlela. Ani s touto žalobní námitkou nemůže krajský soud souhlasit. Podle obecného pravidla pro vyplácení dávek v nezaměstnanosti je k této výplatě povinen stát, jemuž bylo odváděno pojistné. V projednávané věci je to Velká Británie, kde žalobkyně žila více než 4 roky a pracovala. Za situace, kdy žalobkyni není možno ze shora uvedených důvodů považovat za přeshraničního pracovníka ve smyslu čl. 65 Nařízení č. 883/2004, neshledal krajský soud důvod, proč by tato povinnost měla být přenesena na Českou republiku. Podle čl. 65 odst. 1 Nařízení č. 883/2004 měla žalobkyně možnost požádat o poskytování dávek v nezaměstnanosti ve Velké Británii. Podpora v nezaměstnanosti by v takovém případě byla převedena z Velké Británie do České republiky, kde se nechala žalobkyně zaregistrovat jako uchazečka o zaměstnání. Povinnost žalobkyně jako nezaměstnané osoby být po dobu 4 týdnů k dispozici službám zaměstnanosti příslušného členského státu, by mohla na její žádost být příslušným orgánem zkrácena;

- závěrem své žaloby žalobkyně namítala, že v souladu s čl. 65 odst. 2 Nařízení č. 883/2004 nepřísluší ke službám zaměstnanosti Velké Británie, kde po ukončení práce již nepobývala ani nebyla, ale České republice, kde bydlí a vždy zde bydliště měla. Do České republiky se také v době pobytu v zahraničí nadále vracela, jak je zřejmé z jí doložených kopií letenek a dokumentu o jejich návštěvách České republiky. Napadá tvrzení žalovaného, že její návštěvy České republiky dva až třikrát ročně nejsou dostačující, jelikož žádné nařízení Evropského parlamentu nestanovuje, kolikrát se musí občan při zahraničním pracovním pobytu vracet do země svého bydliště. Během svého pobytu v zahraničí navštívila Českou republiku

vícekrát, než mohla doložit. Zákon nepřikazuje uchovat si doklady o návštěvách a za situace, že tyto dokumenty nelze doložit za více jak jeden a půl roku nazpět a při nevěřícínosti správních orgánů co do tvrzení žalobkyně o jejich návštěvách je na místě, aby úřady ověřily „přejítí českých hranic její osobou u příslušných institucí“. Žalobkyni není známo, z jakých důvodů po ní žalovaný požaduje potvrzení o jejich návštěvách České republiky za celou dobu zahraničního pobytu, tj. více než tři roky. Z přiložených dokumentů je zřejmé, že v období březen 2013 až duben 2016 navštěvovala Českou republiku třikrát ročně. Její poslední zaměstnání bylo pod agenturou AM2PM, kde pracovala pro společnost Boots v době od dubna 2015 do dubna 2016 a v tomto posledním zaměstnání se vracela do České republiky celkem čtyřikrát. K uvedeným žalobním námitkám krajský soud především opakuje, že čl. 65 Nařízení č. 883/2004 se týká tzv. přeshraničních pracovníků, který umožňuje přiznání dávek v nezaměstnanosti, i když takový pracovník nepřispíval do systému sociálního zabezpečení státu bydliště, tedy státu, který má dávky v nezaměstnanosti vyplácet. Namítala-li žalobkyně, že zákon nikde nepřikazuje uchovávat si doklady o návštěvách v České republice, pak tato povinnost vyplývá z ust. § 42 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb. v platném znění, dle kterého skutečnosti rozhodné pro přiznání a poskytování podpory v nezaměstnanosti je uchazeč o zaměstnání povinen doložit krajské pobočce Úřadu práce. Není také důvodná námitka žalobkyně spočívající v tom, že příslušná pobočka Úřadu práce ČR, jakožto správního orgánu I. stupně po ní vyžadovala doložení pracovní historie pouze za poslední dva až tři roky, zatímco žalovaný požadoval potvrzení o jejich návštěvách České republiky za celou dobu zahraničního pobytu, tedy dobu více než tři let. Dokládání doby posledních dvou let nepochybně vychází z ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, podle něhož je vázán nárok na podporu v nezaměstnanosti na získání potřebné doby důchodového pojištění zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností v rozhodném období, kterým podle ust. § 41 odst. 1 téhož zákona jsou poslední dva roky před zařazením do evidence uchazečů o zaměstnání. Článek 65 odst. 5 písm. a) Nařízení č. 883/2004 však obsahuje pojem „poslední činnosti jako zaměstnanec nebo osoby samostatně výdělečně činné“, aniž by doba této činnosti byla časově vymezena. Krajský soud k uvedenému žalobnímu bodu závěrem poznamenává, že i kdyby žalobkyně doložila četnost svých návštěv České republiky za dobu pobytu ve Velké Británii v takovém rozsahu, jak uváděla v průběhu správního řízení i v žalobě, nic by to neměnilo na skutečnosti, že si během pobytu ve Velké Británii nezachovala bydliště, tedy střet zájmů v České republice. Krajský soud proto ve shodě s žalovaným uzavírá, že žalobkyně nesplnila podmínku danou ust. § 39 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti, neboť nebylo možno zohlednit jí získané doby pojištění ve Velké Británii, neboť nebyly naplněny předpoklady pro použití ust. čl. 65 odst. 5 písm. a) Nařízení č. 883/2004.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně v tomto řízení úspěch neměla a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.)

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava dne 16. března 2017

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**